कर्णविषेण च भग्नः किं किं न करोति बालिशो लोकः ।
क्षपणकतामपि धत्ते पिबति सुरां नरकपाले ऽपि ॥३३८॥

अथवा साधिदमुच्यते ।

पादाहतो ऽपि दृढदण्डसमाहतो ऽपि
यं दंष्ट्रया स्पृशति तं किल हन्ति सर्पः । ५
को ऽप्येष एव पिशुनो ऽग्रमनुष्यधर्मः
कर्णे परं स्पृशति हन्त्यपरं समूलं ॥३३९॥

तथा च। अहो कलु भुजङ्गस्य विपरीतबधक्रमः ।
कर्णे लगति चान्यस्य प्राणैरन्यो वियुज्यते ॥३४०॥

तदेवं गते ऽपि किं कर्तव्यमिति। अहं त्वां सुहृद्भावात् पृच्छामि। १०
दमनक आह। तव तावद्देशान्तरगमनं युज्यते। नैवंविधस्य कुस्वा
मिनः सेवां विधातुं। उक्तं च यतः।

गुरोरप्यवलिप्तस्य कार्याकार्यमजानतः ।
उत्पथप्रतिपन्नस्य परित्यागो विधीयते ॥३४१॥

सञ्जीवक आह। अस्माकमुपरि स्वामिनि कुपिते गन्तुं न शक्यते। १५
न चान्यत्रगतानां निर्वृत्तिर्भवति। उक्तं च यतः।

गुरुमपराधं कृत्वा दूरं गत्वा तु न स्वपिति धीमान् ।
दीर्घौ बुद्धिमतो बाहू ताभ्यां हिंसति हिंसकं ॥३४२॥

तद्युद्धं मुक्त्वा मे नान्यदस्ति श्रेयस्करं। उक्तं च।

न तान् हि तीर्थैस्तपसा च लोकान् स्वर्गैषिणो दानशतैः सुवित्तैः। २०
क्षणेन यान् यान्ति रणे सुधीराः प्राणान् समुत्कन्ति हि ये सुशीलाः॥

मृतैः सम्प्राप्यते श्रेयो जीवद्भिः कीर्तिरुत्तमा ।
तदुभावपि शूराणां गुणावेतौ सुदुर्लभौ ॥३४४॥
द्वाविमौ पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलभेदिनौ ।
परिव्राट् यो ऽभियुक्तश्च रणे चाभिमुखो हतः ॥३४५॥ २५